

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce: **D. D.**, t.č. Vazební věznice Ostrava, zastoupeného JUDr. Wieslawem Firlou, advokátem Advokátní kanceláře JUDr. Wieslaw Firla & JUDr. Melánie Pyszková, se sídlem U Stromovky 11, Havířov-Město, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy**, se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Prokešovo náměstí 8, o žalobě proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. JUDr. Wieslawu Firlovi, advokátovi Advokátní kanceláře JUDr. Wieslaw Firla & JUDr. Melánie Pyszková, se sídlem U Stromovky 11, Havířov-Město, se **přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů částkou 2.880,-Kč, která mu bude vyplacena po právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou nazvanou „na vydání předběžného opatření a na vydání věci“ domáhá podle obsahu ochrany proti nečinnosti žalovaného, a to jednak ve věci vydání řidičského průkazu, a jednak ve věci vydání cestovního pasu. K řidičskému průkazu (dále také „ŘP“) tvrdí, že v roce 2008 požádal o duplikát z důvodu ztráty ŘP, nebyl mu však vydán s odůvodněním, že žalobce již nemá trvalý pobyt v České republice. K cestovnímu pasu (dále také „CP“) tvrdí, že v roce 2008 měl CP na 6

měsíců, jeho platnost uplynula, žádal o nový CP prostřednictvím Vězeňské služby ČR, avšak bezvysledně.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k ŘP, že v roce 2007 nahlásil žalobce jeho ztrátu, ovšem duplikát mu nemohl být vydán, neboť žalobce ke dni 12.11.2007 ukončil trvalý pobyt na území ČR a po tomto datu již žalovaný nebyl příslušný k vydání ŘP ve smyslu § 110 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jelikož nebyla splněna podmínka dle § 2 písm. hh) citovaného zákona. O této skutečnosti byl žalobce opakovaně vyrozumíván, naposledy 18.5.2010. K CP uvedl žalovaný, že mu dne 31.5.2010 bylo doručeno podání žalobce, v němž požadoval návštěvu pracovníka žalovaného ve věznici, když žalobce nemá žádný doklad totožnosti, na kterém by byla jeho fotografie. Žalovaný zaslal žalobci sdělení, v němž ho konkrétně poučil, kde a jakým způsobem lze podat žádost o CP. Dne 4.6.2010 bylo žalovanému doručeno další podání žalobce, v němž žádá o řešení své situace, na což žalovaný reagoval doplněním informací pro žalobce. Podle žalovaného nebylo v daném případě vůbec zahájeno správní řízení o vydání CP, když zde chybí řádná žádost žalobce. Žalobce podle žalovaného dále – ve vztahu ani k jedné z namítaných záležitostí – nevyužil procesní možnosti, které poskytuje zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), k ochraně proti nečinnosti. Žalovaný navrhl odmítnout žalobu, když byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, případně žalobu zamítnout.

Dle § 79 odst. 1 věty první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Dle § 80 zákona o silničním provozu, řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Dle § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu, řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení, rodné číslo a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona.

Z uvedeného vyplývá, že řidičský průkaz není rozhodnutím, kterým by se rozhodovalo o právech a povinnostech žalobce (o jeho řidičském oprávnění ve smyslu § 80 zákona o silničním provozu); řidičský průkaz je toliko osvědčením o řidičském oprávnění, jak výslovně stanoví § 103 odst. 1 citovaného zákona.

S ohledem na to, že žalobce sám uvádí (a krajský soud ověřil i ze správního spisu), že zamítavé stanovisko žalovaného k vydání řidičského průkazu mu bylo sděleno ve formě přípisu žalovaného, nikoli správním rozhodnutím, zabýval se krajský soud otázkou, zda je podle práva České republiky v případě řízení o vydání osvědčení tato forma oznámení výsledku správního řízení úkonem správního orgánu způsobilým správní řízení skončit.

Postup při vydávání osvědčení stanoví s účinností od 1.1.2005 správní řád výslovně v § 154 a násl. (na rozdíl od dřívějšího procesního předpisu – zák. č. 71/1967 Sb., který takový postup výslovně neupravoval).

Dle § 155 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.

Z uvedeného vyplývá, že řízení o vydání osvědčení je podle správního řádu skončeno již závěrem správního orgánu, že osvědčení vydat nelze. Osoba dotčená tímto závěrem má přitom právo na písemné uvědomění o tomto závěru a sdělení jeho důvodů.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný žalobce přípisem ze dne 18.5.2010 uvědomil, že „Váš řidičský průkaz byl postoupen ke skartaci do Státní tiskárny cenin z důvodu ukončeného platného trvalého pobytu na území České republiky.“

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný provedl úkon způsobilý skončit řízení o vydání osvědčení (řidičského průkazu) tím, že dospěl k závěru, že takové osvědčení vydat nelze, o čemž žalobce uvědomil a sdělil mu i důvody tohoto svého závěru. Řízení tak bylo řádně skončeno způsobem, který zákon (§ 155 odst. 3 správního řádu) předepisuje, a proto v době vydání tohoto rozhodnutí žalovaný nečinný ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. není a nebyl v tomto smyslu nečinným ani v době podání žaloby.

Dle § 2 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o cestovních dokladech), cestovní doklad je veřejná listina opravňující občana k překračování státních hranic České republiky (dále jen "hranice") přes hraniční přechod, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána, (dále jen "mezinárodní smlouva"). Cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky (dále jen "státní občanství") a další údaje zapsané nebo zpracované v cestovním dokladu podle tohoto zákona.

Jedním z cestovních dokladů je cestovní pas (viz § 5 odst. 1 písm.a/ citovaného zákona).

Dle § 17 odst. 1 věty první zákona o cestovních dokladech, cestovní doklad lze vydat a změny nebo doplnění údajů v něm zapsaných lze provést na žádost, která splňuje náležitosti stanovené tímto zákonem. Konkrétní náležitosti a postup při podávání žádosti upravují §§ 17 až 21 citovaného zákona.

Žalobce doručil žalovanému dvě podání, týkající se cestovního pasu. V podání ze dne 26.5.2010 (doručeno 31.5.2010) žádal o návštěvu pracovníka žalovaného ve věznici Heřmanice, neboť žalobcovy pasy jsou ztracené a nemá žádný „průkaz osobnosti“ s fotografií. V podání ze dne 3.6.2010 (doručeno 4.6.2010) uvedl, že by rád využil řešení na vydání CP formou zastupování třetí osobou na plnou moc, avšak bez dokladu totožnosti s fotografií mu žádný notář podpis na plné moci neověří.

Žalovaný reagoval na tato podání soupisem informací pro žalobce, jakým způsobem lze žádat o vydání CP.

Z podání žalobce nevyplývá, že by jedno či druhé z nich bylo žádostí o vydání CP. Žalobce, ač poučen žalovaným o náležitostech žádosti, takovou žádost nepodal. Podle názoru soudu není v daném případě rozhodné, že žalobce nepoužil (z důvodu pobytu ve věznici) předepsaný tiskopis, který je pro žádost vyžadován zákonem o cestovních dokladech, za důležitější soud považuje, že žalobce neuvedl v podáních údaje, které je nutno uvádět při žádosti o CP (např. místo svého narození, adresu místa svého posledního trvalého pobytu v České republice), ani nedal najevo jasným a jednoznačným způsobem svou vůli, že tímto podává takovou žádost (když ve druhém podání zmiňuje, že by chtěl záležitost vyřídit prostřednictvím třetí osoby, avšak patrně to nebude možné).

Dle § 44 odst. 1 správního řádu (který se při rozhodování podle zákona o cestovních dokladech použije v souladu s § 37 odst.1 zákona o cestovních dokladech – pozn. soudu), řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

V daném případě však není žádné žádosti, takže řízení (o vydání CP) nebylo vůbec zahájeno. Pokud nebylo řízení ani zahájeno, nemůže „v něm“ být žalovaný nečinný. Soud zde připomíná, že rozhoduje o žalobě na ochranu proti nečinnosti. To samozřejmě nebrání žalobci v tom, aby podal řádnou a skutečnou žádost o vydání cestovního pasu.

Dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne ze dne 14. 11. 2007, č.j. 1 Ans 5/2007-195) je legitimace k podání žaloby ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. vyloučena tam, kde bylo řízení řádně správním orgánem dle předpisů o správním řízení skončeno. Obdobně bude vyloučena i v případě, kde nebylo řízení vůbec zahájeno (k tomu srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 31.1.2006, č.j. 30 Ca 251/2005-34).

V posuzovaném případě tedy krajský soud dospěl k závěru, že řízení, v němž má být žalovaný nečinný, bylo zákonem předepsaným způsobem skončeno (řidičský průkaz), příp. nebylo vůbec zahájeno (cestovní pas). Chybí tak základní podmínka řízení, za které soud může jednat a rozhodovat ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Za této situace bylo nadbytečné, aby se soud zabýval tím, zda žalobce vyčerpal procesní možnosti, které poskytuje správní řád k ochraně proti nečinnosti.

Z tohoto důvodu krajský soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož nemá v případě odmítnutí žaloby žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení právo.

Žalobci byl usnesením ze dne 7.12.2011 č.j. 22 A 68/2010-26 ustanoven zástupcem z řad advokátů JUDr. Wieslaw Firla, soud mu dle § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši určené takto:

a)	odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby: 1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.	2.100,- Kč
b)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. a)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,- Kč
c)	DPH 20% z částek uvedených pod písm. a) – b)	§ 35 odst. 8 zák. č. 150/2002 Sb.	480,- Kč
Celkem			2.880,- Kč

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24.5.2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu